

Taler, det Evidensspørgsmaal, hvorledes det skal gaa, naar Arvingerne ere uenige. De ere berettigede til at faa Ligbrændingen foretaget, men er det da nok, at en eneste af dem modsætter sig, skal han kunne forhindre, at Liget brændes, selv om alle de andre ville have det. Men dernæst vil jeg bemærke en anden Ting ved Vædringsforslaget, og det er det, at de ærede Forslagsstillere opnaa jo i Grunden slet ikke deres Hensigt dermed, thi jeg ser ikke rettere, end at det Vædringsforslag vil kunne føre til, naar vi tænke os, det bliver til Lov, at enhver Mand, der ønsker Ligbrænding, maa indsætte excoutores testamenti, maa i sit Testamente udnævne Mænd til Eksekutorer, som han beder om at ville fuldbyrde hans Vilje, og de ville vist altid kunne findes — for gode Ord og Betaling i alt Fald. Thi naar det er Tilfældet, bliver jo Testaments-eksekutoren den, som efter Lovgivningens almindelige Regler har at besørge Begravelsen. Hvis man altsaa virkelig vil betragte det som noget saa forargeligt, at Arvingerne kunne blive nødte til at se den afsødes Lig blive brændt, naaget de ikke selv synes om det, vil det slet ikke undgaas ved Vædringsforslaget. Men lige over for al denne Tale om den store Forargelse vil jeg blot minde om, at saaledes som det her foreslaas, er det jo paa mange Steder i Udlandet, og man kan dog ikke tro, at de Følelser, som den ærede Taler omtalte i saa stærke Udtryk, kun skulde findes her i Danmark og ikke andre Steder i Verden. Jeg finder, at naar den afsøde har bestemt slikt, er der for Arvingernes Vedkommende noget aldeles utilbørligt i, at de Folk tage hans Pengene, men ikke opfylde hans Vilje med Hensyn til at brænde ham. Saa burde de efter min Mening hellere lade være at tage Pengene og holde dem helt borte fra det. — Saa har man fremhævet det formentlig forargelige i, at saa unge Mennesker skulde kunne tage saadanne Bestemmelser, men det er jo en naturlig Følge af, at saadanne unge Mennesker overhovedet kunne disponere ved et Testamente. Det vilde se underligt ud, forekommer det mig, om man her vilde sætte en anden Habilitetsgrænse end den, der almindelig gælder for at kunne oprette et Testamente. Men dernæst vil jeg minde om, at unge Mennesker paa over 18 Aar have jo Lov til at gaa ud af Folkekirken, om de ville, have Lov til at skifte Religion, om det saa er deres Forældre eller Børgere nok saa meget imod. Naar man altsaa maa indrømme en saadan Myndighed til Folk, der ere over 18 Aar, ser jeg virkelig ikke rettere, end at det vilde være høist urimeligt, om de

ikke ogsaa kunde tage en saadan Bestemmelse som denne. De kunne gaa over til Hedenstabet, til en hvilken som helst Religion de ville, naar de ere 18 Aar. Det er en Sætning, som aldeles ikke kan bestrides, som staar aldeles fast. Man har ganske vist i den aller nyeste Tid set opstillet, at det skulde de kunne gøre, blot de ere konfirmerede, men det tror jeg ikke holder Stik. Jeg antager, at Lovgivningens almindelige Regel om personlig Myndighed ogsaa her maa komme til Anvendelse. Det tror jeg er den almindelige Regel. For mig staar det saaledes, at Vedtægelsen af Vædringsforslaget under Nr. 1 vil i Grunden være det samme som at forfaste Lovforslaget.

Hvad dernæst angaar de andre Vædringsforslag, som ere stillede af de fem ærede Medlemmer, skal jeg først bemærke, at Vædringsforslaget Nr. 2 til § 3 har jeg ikke noget videre imod. Jeg mener nemlig, at der ikke er nogen Nødvendighed for i Loven at foreskrive, at Jordpaaastelse skal foregaa før Ligbrændingen, naar den overhovedet finder Sted, og naar man ikke mener, det er nødvendigt, at det foreskrives, behøves naturligvis heller ikke Attest for, at det er slet, fordi min Tante nemlig er den, at naar Loven overhovedet vil gøre ethvert Trossamfund, saaledes ogsaa Folkekirken selv, til Herre over, hvorledes det vil stille sig til Ligbrændingen, og navnlig om det vil tillade den geistlige overhovedet at medvirke ved en Begravelse, der foregaar paa den Maade, eller ikke, saa kan man ogsaa overlade vedkommende Trossamfund selv at bestemme, om deres geistlige skulde lade Jord paa, før Liget brændes eller efter. Det er efter min Mening kun en mindre Del af den samme Ret, og da jeg i det hele har holdt paa, og da jeg i det virkelig forbi jeg troede, at man netop derved havde det Standpunkt, man fra Folkekirken Side ansaa for ønskeligt, at Lovforslaget slet ikke maatte præjudicere Kirken Stilling til Spørgsmaalet, kan jeg for min Part ikke have noget imod, at første Stykke af § 3 udgaar. — Hvad Vædringsforslaget Nr. 3 angaar, forekommer det mig, at det er overflødig, men for Resten har jeg ikke saa overmaade meget imod det. Jeg anser det for overflødig af den Grund, at jeg mener, at det altid staar i Politiets Magt, naar det anser det for ønskeligt eller nødvendigt, at kræve den behandlede Læges Erklæring. Der skal jo forelægge officiel Erklæring fra Embedslægen. Om det bliver en særskilt Erklæring eller, om den kommer til at staa i Dødsattesten, anser jeg for ligegyldigt. Jeg har nærmest tænkt mig, den skulde staa i Dødsattesten,